

Skrifter utgivna av Svenska Litteratursällskapet. 1.

SAMLAREN

TIDSKRIFT FÖR SVENSK
LITTERATURHISTORISK
FORSKNING

Ny följd. Årgång 6

1 9 2 5

UPPSALA 1926

SVENSKA LITTERATURSÄLLSKAPET

UPPSALA 1926

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.

FÖRBUNDET RUNAS PROTOKOLL

Av

TORSTEN EKLUND

Runaförbundets protokoll, som vid föreningens upplösning överläts åt Arvid Vikström ha efter dennes död 1924 skänkts till Kungl. Biblioteket. Då dessa protokoll ha intresse både för kännedomen om den tidigare Strindberg och såsom dokument rörande det litterära och sällskapliga livet i 1870-talets Uppsala, meddelas de här i ett ordagrant avtryck. I de till texten fogade noterna anges de fall, då hithörande dikter varit synliga i tryck. De arbeten, som härvid komma i fråga äro utom Strindbergs skrifter Ernst (E. Nilsson): Minnen från skolåren (1869), Run (A. Jäderin): Diktförsök (1870), Horatio (A. Vikström): Herr Åke och stolts Ellen (1871), Qväden (1872), A. Vikström: Dikter (1896) samt slutligen Vitter Kalender, utgifven af Upsalastudenter 1872, där åtta av Runamedlemmarna medverkade: Strindberg (Arnkel Ofeg), E. Fahlstedt (Ee), E. Nilsson (Ernst), R. Lundgren (Hagel), A. Vikström (Horatio), J. Linck (Jago), J. Josephson (Rim-Turs), A. Jäderin (Run).¹

Protokollen och de bevarade dikterna bekräfta i det stora hela den skildring Strindberg i sin självbiografi givit av förbundet. Efterromantikens anda går ännu igen hos dessa poetiserande ungdomar. I Runs Diktförsök frodas den tegneriserande chauvinismens pomposa retorik, hos Horatio träffar man på den Nybomska kraftdiktens

¹ Uppgiften om signaturerna i Vitter Kalender har vänligen meddelats av lektor I. Fehr. De övriga medarbetarna voro: R. Geete (Egder), F. Fehr (F. A. F), K. A. Melin (Georg), K. Warburg (Hakon Jarl), E. G. J. Lilljebjörn (Hjalle), H. Montgomery-Cederhjelm, I. Fehr (Icke), J. P. Wallin (J. P. W), R. Montgomery-Cederhjelm (Rob Roy), G. Ribbing (—st—), T. Eriksson (Thore), G. Meyer (—y—).

svulstiga uttryck, och inte heller Ernst, den talangfullaste och minst diletterantiske i kretsen, är helt fri från de sentimentala och deklamatoriska tonfallen. Men i sin mest sympatiska och mest typiska form visar dock Runapoesian hän på samma mentalitet, som man brukar förknippa med signaturernas lyrik; man återfinner här den äldre generationens smånäpna naturstycken och fromma idyller, elegiska och serafiska stämningar. Redan titlarna äro i regel nog för att röja dikternas litterära hemortsrätt: Vid skogsbrynet, Sof hjerta, Tårar, Den slumrande fågeln, Lilla blomman, Aftonens frid, Ljufva minne etc. Och protokollen tyckas visa, att Namnlösa Sällskapet estetiska principer åtminstone teoretiskt hyllats inom Runan. I allmänhet tar kritiken sålunda avstånd från alltför klingande fraser och patetiska utgjutelser — på Josephsons poem Afsked anmärkes t. ex., »att flere svulstiga och dunkla uttryck förekommo i detsamma samt att det på det hela taget var något onaturligt. Förbundet fann sig med anledning af denna dikt föranledt att uppmana dess förf. att icke sjunga om något, som han ej upplefvat eller haft någon erfarenhet om» (1 sept. 1870). Men man håller också mycket strängt på det »sköna, poetiska» ämnesvalet, och all kraftigare realism med vardagliga eller alltför konkreta uttryck bannlyses. Betecknande är kritiken över Vikströms dikt Natt, som anses å ena sidan överlastad med bilder och »bålstora fraser», å andra sidan vittnande om en »krass realism», då ordet »tall» användes i stället för det mera poetiska »trääd» (23 okt. 1870).

En sida hos Runaförbundet, som genom protokollen får sin rätta belysning, är förhållandet till det fornnordiska. Vid denna tid var ju skandinavismens verkligt eller förment politiska roll utspelad, men den strävan att uppliva den gemensamt nordiska fornålderns språk och kultur, som rörelsen tagit i arv från göticismen i århundradets början, levde kvar med oförminskad styrka och vann synnerlig popularitet i de vidaste kretsar men framför allt naturligen bland studenterna. Det isländska språkstudiet kom på modet, översättningar från isländskan och nydiktningar över gamla nordiska motiv blev en särdeles omhuldad och omtyckt litteratur. I självbiografien ställer Strindberg Runaförbundets namn i samband med denna ny-nordiska renässans, och enligt hans egen utsago skulle det götiska programmet ha föresvävat honom, när han höll sitt inträdestal. Måhända kan man vidare i uttrycket »ett förbund för språkren vitterlek», som förekommer i sällskapets stadgar, se ett utslag av

den språkliga nationalism, som vid denna tid predikades; enligt protokollen skall också Strindberg ha uttalat »sina medkänslor för de fornnordiska formerna» (23 okt. 1870). Men om man bortser från Strindberg själv, som nu författade och i Runan uppläste sina dramer Blotsven och Den fredlöse, tycks det fornnordiska intresset knappast ha spelat någon större roll inom förbundet utan endast sträckt sig till vissa yttre former, runsignaturerna, de inhemska månadsnamnen o. d. Ernst Nilssons Starkotters envig (uppläst 19 okt. 1871) är troligen den enda dikt, som direkt upptagit ett fornnordiskt ämne.

FÖRBUNDET RUNAS PROTOKOLL.

Den 28 Februari 1870 sammanträdde undertecknade och bildade ett förbund för språkren vitterlek, och beslöt förbundet att kalla sig *Runa*, hvarefter följande stadgar uppsattes:

Första stadgan. Förbundets ändamål är att verka för uppodlandet af sina medlemmars författareanlag, och åligger det dessa derföre att vid sammankomsterna föredraga sina vittra alster, hvarjemte inom förbundet öfverläggningar om vitterhet och konst må hållas. Medlemmarnes antal vare högst nio. Medlem skall senast en månad efter det han i förbundet ingått hålla ett inträdestal, helst i bunden form. Förbundet allmängöre, så ofta tillfälle dertill gifves, genom tryck sina arbeten.

Andra stadgan. Förbundet sammanträder en gång i veckan hos någon af medlemmarne, och utväljes för hvarje sammankomst en ordförande, som tillika skall skriva redogörelse för hvad som vid sammankomsten förefaller samt hos sig förvara förbundets handlingar.

Tredje stadgan. Medlem af förbundet erlägge i hvarje vecka en lämplig afgift som användes till förläggning vid sammankomsterna.

Upsala år och dag som ofvan.

Johan August Strindberg
af Stockholms landskap.

Ax. W. Jäderin
af Uplands landskap.

Joseph Josephson
af Stockholms landskap.

Undertecknade, sedermera invalde medlemmar af förbundet, gilla och antaga ofvanskrifne stadgar.

Carl Oscar Larsson
af Stockholms Landskap
Invald den 28 februari 1870

Arwid Wikström,
fil. stud. af Stockholms landskap,
invald 1870, februari 28.

Frans Eugène Fahlstedt
af Stockholms landskap
Invald d. 28 Februari 1870

Joseph Linck
fil. st. af Gestr.Hels.
Land. d. 19 Nov. 1870.

Rafaël Lundgren S. N.
inv. d. 15 Oktob. 1870.

Ernst Nilsson
af Göteb. nation invald
d. 15 Oct. 1870.

* * *

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst den 28de Februari 1870.

Närvarande: Strindberg, Jäderin och Josephson.

1. Valdes Strindberg till ordförande.
2. Invaldes till medlemmar Karl Oskar Larsson, Arvid Wikström och Eugène Fahlstedt, alla af Stockholms landskap.
3. Beslöts, att nästa sammankomst skulle hållas den 3dje Mars klockan 6 e. m.

Upsala år och dag s. o.

J. A. Strindberg.
Ordf.

Granskad och godkänd vid sammankomsten den 3 Mars 1870.

Ax. W. Jäderin.

*

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst den 3 mars 1870.

Närvarande: Strindberg, Jäderin, Josephson, Larsson och Wikström.

1. Upplästes stadgarna och undertecknades af led. Wikström.
 2. Föredrogs och godkändes redogörelsen för föregående sammankomst.

3. Valdes undertecknad till ordförande för sammankomsten.

4. Höll led. Wikström sitt *inträdestal* och uppläste derefter några skaldestycken: *En sommarmorgon vid hafvet*¹, *Vid skogsbrynet*, *På strandklippan*², *Förr och nu* samt *Till Agnes*, en epilog till förf:s erotiska dikter. Öfver poemet *På strandklippan* yttrade sig ledamöterna, och ansågo de detsamma innehålla verklig poësi samt berömde såväl innehållet som den mot detsamma väl svarande formen. Led. Josephson framställde likväl en anmärkning mot en, såsom han tyckte, haltande bild, i hvilken anmärkning såväl förf. som de öfriga ledamöterna instämde. — Poëmet *Förr och nu* berömdes i sin helhet, ehuru några ledamöter mot detsamma framställde några mindre väsentliga anmärkningar. — Äfven öfver poemet *Till Agnes* yttrade sig ledamöterna lofordande, och betonades särskildt det värdiga slut, som detsamma bildade till den öfriga samlingen.

5. Uppläste led. Larsson ett skaldestycke, kalladt »*Nattens under*», hvilket allmänt berömdes, och lofvade led. Josephson att vid följande sammankomst yttra sig öfver detsamma, emedan han för tillfället blott kunde beundra det.

6. Föredrog led. Strindberg första handlingen af en dramatisk studie, *Hermione*³, och beslöts, att ledamöterna först då skulle yttra sig, när förf. hunnit föreläsa hela skådespelet.

7. Uppläste undertecknad några poëm: *Roma*⁴, *På fjällets topp*⁵, *Floden*⁶, *I skogen*⁷ och *Skogssjön*⁸. Poëmet *Roma* kallades af några ledamöter kyligt och »klassiskt», hvarjemte några anmärkningar mot formen gjordes, hvilka bemöttes af led. Josephson. *På fjällets topp* och *Skogssjön* berömdes — ävenså *Floden*, ehuru både förf. och led. Strindberg ogillade den i slutet af detta poëm befintliga såkallade

¹ HORATIO, *Qväden* (1872), s. 17.

² HORATIO, *Qväden*, s. 13.

³ Av *Hermione* ha tvenne versioner funnits. Den tidigare tillkom november—december 1869 och inlämnades under titeln *Det sjunkande Hellas* i januari 1870 till *Kungliga teatern*, den senare förelåg färdig i augusti 1870 (se anmärkningarna till STRINDBERGS *Samlade Skrifter*, 1:a delen). Huruvida ändringarna sträckt sig längre än till titeln och namnet på huvudpersonen, när dramat lästes i Runan, är omöjligt att avgöra.

⁴ RUN, *Diktförsök* (1870), s. 16.

⁵ RUN, *Diktförsök*, s. 37.

⁶ RUN, *Diktförsök*, s. 43.

⁷ RUN, *Diktförsök*, s. 45.

⁸ RUN, *Diktförsök*, s. 39.

»spetsen». Vid poëmet *I skogen* anmärktes några »tyskerier» i formen.

8. Föredrog led. Josephson några dikter: *Fångens julafton*, *Daggen*, *Slädfarten* och *Vaktrop*. *Fångens julafton* berömdes enhälligt, ehuru några små anmärkningar gjordes mot detta poëm. *Daggen* förklarades innehålla en vacker och väl utförd tanke. *Vaktrop* lofordades, men ansågs vara för kort.

9. Uppläste led. Wikström ett par stycken af E. Fahlstedt: *Ynglingafantasier* och *Dödsruna*, hvilka tillvunno sig lifligt bifall af ledamöterna.

10. Föreslogs M. Simon, göteb., till ledamot af förbundet.

11. Beslöts, att följ. sammankomst skulle hållas Thorsdagen den 10 Mars kl. 6 e. m., hvarefter sammankomsten upplöstes.

Upsala år och dag som ofvan.

Ax. W. Jäderin,
ordförande.

Granskad och godkänd vid sammankomsten den 10 Mars 1870.

Joseph Josephson.

*

Redogörelse för sammankomsten d. 10 Mars kl. 6 e. m.

Närvarande: Strindberg, Jäderin, Lärsson, Vikström, Fahlstedt och undertecknad.

1. Granskades och gillades redogörelsen från föreg. sammankomsten.

2. Uppläste August sitt inträdestal.¹

3. Uppläste Eugène sitt inträdestal.

4. Granskades och berömdes Oscars »Nattens under».

5. Beslöts att de på en sammankomst upplästa styckena skulle förvaras hos ordföranden för denna sammankomst.

6. Uppläste Eugène en dikt kallad »Vårvindarne». Utom några anmärkningar af mindre vigt mottogs stycket med bifall och beröm.

7. Uppläste Arvid »Besviken vänskap», »På Åreskutan»², »Vill du älska mig?» (Öfvers. fr. Roug) och uppsköts granskningen af dessa stycken.

8. Uppläste und. ett af kand. Simon författ. stycke: »Min verld».

¹ Detta Strindbergs inträdestal citeras i *Tjänstekvinnans son*, I, s. 361—364.

² HORATIO, *Qväden*, s. 6; ARVID VIKSTRÖM, *Dikter* (1896), s. 42.

9. Uppläste Oscar »En Novemberqväll»: Granskningen deraf uppsköts.

10. Uppläste und. ett stycke »Till en ung flicka efter ett samtal om de högre tingen» och ansågs stycket ega flera fel såsom haltande bilder och tung vers å några ställen, hvilka fels storlek ansågs blifva minskad af styckets art af tillfällighetsdikt. För öfrigt erhöll dikten bifall.

11. Uppläste August andra handlingen af »Hermione».

12. Upplöstes sammankomsten.

Uppsala d. 26 Mars 1870.

Gransgad och gilladt.

Joseph Josephson.

Ax. W. Jäderin.

*

**Redogörelse för förbundet Runas sammankomst onsdagen den
16 Mars 1870.**

1. Upplästes ö gillades redogörelsen för föregående sammankomst.

2. Framställdes af Wikström förslag om stadga i afseende på ledamots inval. Förslaget innehöll, att blott den person, som vid valet erhållit *alla* afgifna röster, skulle antagas till ledamot af förbundet. Såsom förnämsta skälet för detta förslag anfördes enighet, som talaren ansåg vara den grund, hvarpå förbundet hvilade. Förslaget antogs; men ledamöterna ansågo att någon särskild paragraf härom ej behöfde införas i stadgarne, utan att det nu gillade förslaget skulle antagas som gifven regel.

3. Framställdes af Larsson ett betänkande öfver en vid föregående sammankomst antagen regel, att den i stadgarne ingående bestämningen att ledamöternas antal ej finge öfverstiga talet 9, skulle tydas så, att blott 9 *närvarande* ledamöter finge i förbundet finnas. Larsson ansåg, att, då frånvarande ledamot återkomme, skulle på detta sätt förbundet komma att i sig upptaga flere än 9 ledamöter. Frågan hvilar, tills behovet åter framkallar densamma.

4. Granskades en af Larsson författad sång: »Novemberqvällen». Anmärkningar: af Strindberg mot styckets slut, som enligt hans åsigt innehölle en aftonsångspredikan. Wikström motsatte sig vildt denna Strindbergs åsigt — af Josefson, att man till följe af sångens början väntade sig få höra *månen* vara vikens älskling, i hvilken väntan

Josef dock fann sig sviken — af Jäderin mot formen *hörer*. Stycket berömdes i öfrigt.

5. Granskades en af Wikström författad sång: »Besviken vänskap». Anmärkningar — af Strindberg, att på några ställen spondeer begagnats istället för daktyler i pentameterens senare del, hvilket bör undvikas — af Josefson att stycket kvarlemnade ett pinsamt intryck. Den skildrade vänen vore ej sådan, att hans affall vore värdt en klagan — Wikström ansåg, att Josef på grund af bristande erfarenhet ej kunde döma härom. Josef ansåg att hans subjektiva tycke ej kunde öfverbevisas, hvilket allmänt erkändes. Fahlstedt ansåg stycket vara dubbelt så långt, som det borde vara. Sången berömdes såsom innehållande god, ja fin poesi.

6. »På Åreskutan» af samme författare — afberömdes och afgillades allmänt.

7. »Vill du älska mig» af samme författare öfversatt från danskan — Anmärkningar — af Jäderin mot flertalsformen *egg*, samt ordet *slägt*, i hvars ställe borde stå *slägte* — af Larsson mot formen *är vorden*, hvilken bör heta *har blifvit*. — Stycket afberömdes allmänt.

8. En af Jäderin författad sång: »Den grönskande ön»¹: prisades såsom högst förtjenstfull.

9. En af Josefson författad sonett: »Ling ö den nya tiden», berömdes.

10. En af Wikström författad dithyramb: »Mitt fädernesland».² Anmärkningar: — af några »röda» mot det talet om konungen — af Josef mot »snöfjällen hota i dig fädernesland», ehuru fäderneslandet förut liknats vid en person — Fahlstedt ansåg dithyrambformen böra sparsamt begagnas. Stycket afberömdes i öfrigt.

11. »Amanda» af samme författare — Josef anmärkte att förf. hotar qvinnan att öfvergifva henne då hon ej längre vore skön. — Sången berömdes mycket.

12. »Då stormen ryter och åskan går»³ af same författare. — Anmärkn. — af Strindberg: ansåg naturskildringen här berättigad — Josef ansåg att sångens förtjenst hade ökats, om deri ej funnits ett genomgående drag af psalmsång. Stycket ansågs praktfullt.

¹ RUN, *Diktförsök*, s. 50.

² Jfr *Vitter Kalender*, s. 4.

³ *Vitter Kalender*, s. 29.

13. Beslöts att nästa samankomst skulle hållas thorsdagen den 24 mars kl. 6 e. m. hos Jäderin.

Upsala den 24 mars 1870

Carl Oscar Larsson
Ordförande.

Granskad och gillad.

Arwid Wikström.

*

Redogörelse för förbundet "Runas" sammankomst 1870, mars 24.

Samtliga förbundets medlemmar voro närvarande. Sammankomsten hölls hos ledamoten Jäderin.

1° Sedan sammanträdet af den afgående ordföranden, Larsson, blifvit öppnadt, upplästes, granskades och gillades redogörelsen för föregående sammankomst.

2° Efter det undertecknad derpå blifvit vald till ordförande,

3° uppläste han en dikt: *Till Elma*, hvilken allmänt berömdes. Dock anmärkte Jäderin att på ett ställe i poemet borde ordet »ömma» begagnas i s. f. »ömmande».

4° Larsson föredrog nu sitt *inträdestal*, hvilket var särdeles anslående,

5° och Jäderin uppläste ett skaldestycke: »*Jag satt uti djup begrundan*», som vann stort bifall såväl för det vackra innehållet som för den passande formen.

6° Äfven det derpå anförda poemet af Jäderin: *Min vän* lofordades.

7° Derefter deklamerade Strindberg *Glädjeflickan*, en dikt af Wikström. Förbundet fann denna vara af sådan betydelse, att en sorgfällig granskning var af nöden, hvadan nu genast ej något bedömande eller några anmärkningar afgåfvos.

8° Sjelf uppläste sedan Wikström en elegi: *På Agnes graf*, hvars granskning uppsköts,

9° en sak, som äfven blef förhållandet med Fahlstedts minnesruna öfver *August Blanche*.

10° Larsson föredrog härpå *En sommarqväll*, hvilket poem ansågs för mycket vackert. Josephson yttrade sin mening vara, att detta stycke borde afdelas i tvenne sånger, emedan det uttryckte två på hvarandra följande stämningar. Denna mening bestreds dock af Larsson sjelf samt af Strindberg och Wikström. Jäderin tyckte att ordet »sjöytan» var orätt använt i en vers.

11° Efter detta uppläste Strindberg 3de handlingen af sin dramatiska studie: *Hermione*. Enligt ett af förbundet förut fattadt beslut företogs häraf ingen granskning, utan skulle bedömande af hela dramat afgifvas på nästa sammankomst. Nu fann likväl förbundet författaren vara värd en allmän tacksamhets- och hyllnings-skål, hvilken tömdes.

12° Mot ett härefter följande ode af Josephsson med titel *Jerusalem* gjordes den anmärkningen, att spondéer oriktigt användes i åtskilliga pentrametrars senare del. För öfrigt uppsköts granskningen af detta poem.

13° Josephssons dikt: *Skalden* förskaffade sig derpå lifligt bifall af flertalet.

14° Anklang vann också samma författares *Värme och köld*. Larsson och Strindberg yttrade, att de funno detta poem vara »smånätt, men intet vidare».

15° Larsson uppläste därpå en dikt, kallad: *Naturens röst*, hvars slut ej ansågs öfverensstämma med styckets öfriga skaplynne. Dock gjorde poemet ett ganska godt intryck.

16° Sista poemet, som anfördes, var *Blomman* af Larsson, ett särdeles vackert qvåde, som ock omnämndes med stort beröm. *Spetsen* i slutet (d. v. s. tillämpningen, sens moral'n) ansågo Strindberg, Fahlstedt och Wikström böra utstrykas. Josephsson anmärkte att mellan orden »kalla, svara» i första strofen borde vara ett »och», ty, som nu var, vore uttrycket tungt.

17° Sedan nu nästa sammanträde blifvit beslutadt att hållas hos ledamoten Josepsson nästa torsdag kl. 6 e. m., upplöstes denna angenäma sammankomst.

Uppsala; 1870 i mars.

Enligt uppdrag
Arwid Wikström,
ordförande för sammankomsten.

Granskadt och gilladt
E. Fahlstedt.

*

Redogörelse för förbundet "Runas" sammankomst den 31 mars 1870.

Sammankomsten hölls hos Josephson och bevistades af samtliga medlemmarna.

1. Redogörelsen för föregående sammankomst upplästes och gillades.

2. Undertecknad valdes till ordförande.

3. Josephson uppläste sitt inträdestal.

4. Jäderin föredrog likaledes sitt.

5. Härfå skred man till granskning af Wikströms sedan förra sammanträdet hvilande poem »Glädjeflickan». Josephson tyckte att det upprepade talet om afgrunden borde inskränkas, samt att flickan först borde ha framställts i glädjerus; berömde isynnerhet återblicken på barndomen; klandrade hennes filosofiska verldsförakt; gillade slutet. — Strindberg vände sig emot den krassa framställningen af helvetesqvalen, ogillade det disharmoniska slutet, hvilket han ville godkänna såvida stycket betraktades ss. en lösryckt del af ett drama, i hvilken egenskap förf. också förklarade att det borde fattas. Larsson försvarade stycket och fann det »förbannadt bra». — Jäderin ansåg att versen saknade klang och att den borde varit rimmad, samt yttrade jemte Fahlstedt den mening att förf. skulle ha kunnat göra framställningen betydligt finare, utan att den skulle förlorat i gripande kraft. Wikström och de andra talade till försvar för stycket i dess helhet, och det berömdes ss. storartadt i anläggningen. —

6. Undertecknads äfvenledes öfverliggande »Minnesruna öfver August Blanche» berömdes. Dock tyckte Jäderin att poemet förlorade något i helgjutenhet i följd af de särskilda afdelningarna. Josephson och Wikström ville att begreppen *hjerta* och *snille* i första strofen skulle byta plats, något, hvori förf. ej instämde.

7. Den till denna sammankomst utsatta granskningen af Strindbergs dramatiska studie »Hermione» uppsköts; dock uppläste Jäderin ett längre skriftligt bedömande. —

8. Nu föredrog Josephson en monolog »Den fallna vid vaggan», öfver hvilket poem Fahlstedt sade sig vilja uttala en förkastelsesdom. Stycket i sin helhet vore vidrigt, ej poetiskt; ty moderns beslut att döda barnet motiverades ej tillfyllest af hennes farhågor för dess framtid, utan fick ovillkorligen en stark bismak af onaturlig egoism. Vidare var formen på flera ställen ej tillfredsställande, ss. t. ex. modersglädjens upprop till »natur», »jord» och »verldar». — Jäderin ansåg att formen led af smaklöshet. — Under den diskussion, som utspann sig, bemötte författaren de framställda anmärkningarna, dervid Strindberg delvis ställde sig på hans sida. Man beslöt att nästa gång fortsätta granskningen.

9. Vidare uppläste Josephson ännu ett poem, »Enkan» benämndt, samt en »Sång», hvilka äfven beslötos skola qvarligga till nästa sammankomst.

10. Härefter uppläste Wikström tvenne naturmålningar på prosa. »Soluppgång» och »En åsknatt». Josephson fann sig mycket tilltalad af dem, hvilket ej i lika hög grad var förhållandet med Fahlstedt, Strindberg och Larsson. Strindberg förklarade att de skulle passat förträffligt i afkortad form ss. episoder ur någon roman, men att de ej kunde tillmätas något högre värde om de gjorde anspråk på att vara sjelfständiga poesier, i hvilket omdöme Fahlstedt instämde. Strindberg utlofvade till nästa gång en skriftlig dom öfver styckena i fråga liksom öfver beskrifvande poesi i allmänhet. Förf., Jäderin och Josephson talade till styckenas förmån.

12. Beröm tillföll Wikströms derefter anförda poemer »Norrskensnatten» och »Bön».

13. Larsson uppläste nu tvenne poemer, »Dagsländan» och »Kyrkogården», hvilka allmänt lofordades, med undantag af att Josephson ogillade det senare i dess helhet.

14. Undertecknad uppläste en dikt »Glädjens tårar», hvaraf granskningen uppsköts.

15. Slutligen upplöstes sammankomsten sedan man beslutat att samlas härnäst Thursdagen den 7 April.

Upsala år och dag som ofvan

Eugène Fahlstedt

Ordf. för sammankomsten.

Granskad och gillad:

Arwid Wikström.

*

Redogörelse för sammankomsten i förbundet "Runa": den 8:de April.

Samtliga medlemmar närvarande. Sammankomsten hölls hos Josephson.

1° Granskning af Redogörelsen för förra sammankomsten.

2° Utsågs Strindberg till ordf.

3° Josephsons och Fahlstedts kritiker öfver Hermione upplästes — hvarefter en längre diskussion bragtes till stånd i hvilken samtl. led. deltog.

4° Föredrog Larsson en dikt: »Vårtankar». — Vann bifall. Wikström anmärkte att formfel förefunnos — men påpekade dock vid anfordran inga sådana.

5° Uppläste Wikström »Vårtoner» hvilka vunno genklang hos samtliga Ledam. Jæderin gjorde i anledning af det upplästa stycket några anmärkningar om metrikens vård i moderna versformer.

6° »Sång» af Josephson upplästes. Jæderin ansåg stycket stillastående ehuru för öfrigt ej saknande förtjenst. — Härpå uppstod en ytterst liflig diskussion angående Mythologiens användande i poesien —.

7° »Bondgossen» af samme författare vann bifall — Strindberg anmärkte styckets brist på natur och sanning.

8° Fahlstedts »Glädjens tårar» bedömdes: Joseph var förtjust; Wikström ansåg stycket svagt emedan det tarvade kommentar; Jæderin: ansåg stycket innehålla utmärkt fin lyrik.

Sammankomsten upplöstes — nästa gång onsdagen den 13de d. skulle man åter träffas på samma ställe kl. 4 e. m.

Tillägg — Fahlstedt uppläste »Drömmarne»

Granskningen uppskötts till nästa sammankomst.

Johan August Strindberg.

Granskadt och godkänt vid sammankomsten den 13 April 1870.
Arwid Wikström.

*

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst den 13 April 1870.

Närvarande: Strindberg, Josephson, Larsson, Wikström, Fahlstedt och Undertecknad.

1. Upplästes redogörelsen för föregående sammankomst och godkändes densamma, ehuru Wikström inlemnade följande invändning: »Mot n:o 4 af redogörelsen får jag anmärka, att jag visserligen påpekat att formfel förefunnos i Larssons »Vårtankar», men att, då förf. sjelf erkänt detta och jag ej kunde läsa hans manuskript, förbundsbröderna ej begärde vidare upplysning om de af mig anmärkta formfelen. — Någon anfordran fick jag ej att påpeka dem hvart och ett för sig, hvilket i sammankomst-redogörelsen omnämndes.

Uppsala; 1870, april 13.

Arwid Wikström.»

2. Föredrog Josephson *Den fallna vid vaggan*, omarbetad och öfversedd. Öfver detta poem yttrade sig först

Fahlstedt, som ansåg moderns beslut att mörda barnet ej vara nog motiverat, utan trodde, att af samma skäl, som de hon andra ger för sin handling skulle man kunna mörda hvilket barn som helst.

Josephson försvarade sig dermed, att ett mord aldrig kan tillfullo ursäktas, och att en mördares logik alltid måste vara oklar. I detta stycke sade tal., vore det ej moderns tankar och förstånd som talade, utan hennes hjerta, och hennes sätt att tänka måste vara grumligt för att kunna vara natursant.

Strindberg uttalde sin förkastelsedom öfver monologen i allmänhet och sitt missnöje med ifrågavarande dikt.

Fahlstedt, som åter yttrade sig, framställde mot formen den anmärkning, som han redan vid förra sammankomsten gjort, att den lede af smaklöshet.

Larsson instämde häri, och tyckte tal. att det slumpvis nämnda ordet »likpsalm» vore det, som föranledde modern till hennes handling, och denna anledning vore svag och sökt.

Josephson avslöt diskussionen med det yttrande, att han erkände bristerna i formen, men alls icke kunde inse det berättigade i de anmärkningar, som af åtskilliga talare blifvit gjorda mot innehållet.

3. Företogs granskningen af Josephsons qvarliggande dikt: *Vänner kring högarnes sagrika kummel* etc.

Wikström tyckte, att versen på sina ställen var tung och *Fahlstedt* samt *Strindberg* ogillade, att en dativ utan föregående præposition i stycket fans.

De bägge sistnämnde talarne äfvensom *Larsson* och *Jäderin* uttalde för öfrigt gillande omdömen öfver stycket.

Wikström ansåg detsamma vara författadt på ett klangfullt språk.

4. Upplästes ett qvarliggande poëm af Josephson: *Enkan*.

Wikström framställde anmärkningar mot formen, och *Fahlstedt* samt *Strindberg* ogillade en bild: »blommor födas af älskade namnen».

För öfrigt ansågs dikten vara vacker och innehålla sann poësi.

5. Öfverlemnade Josephson till förbundet en »förbundsark» att deri förvara förbundets handlingar, och hembar ordföranden till honom medlemmarnas tacksamhet för denna gåfva, hvarefter en skål dracks för honom och ett fyrfaldigt lefverop höjdes.

6. Uppläste Larsson ett poëm: *Ynglingen*.

Wikström, *Strindberg* och *Fahlstedt* ansågo formen i detta stycke mindre tillfredsställande, i hvilket omdöme *författaren* instämde.

På yrkande af *Fahlstedt* beslöts att stycket skulle kvarligga till nästa sammankomst.

7. Företogs granskningen af Josephsons poem *Jerusalem*, qvarliggande sedan en föregående sammankomst. — Angående detsamma yttrade

Wikström: »Jag anser Josephsons stycke ganska vackert; men åtskilliga formfel har jag der anmärkt. Vidare vill jag säga, att Josephsons religiösa patriotism — för att så säga — är i högsta grad öfverdrifven och nästan väl mycket egoistisk.»

8. Föredrog Josephson en dikt: *Årstiderna*.

Jäderin framställde en mängd anmärkningar mot formen och ogillade stycket i dess helhet.

Fahlstedt anmärkte några formfel, men fann stycket för öfrigt »ganska bra».

Strindberg ansåg ämnet nog utslitet och

Larsson ogillade den hela stycket genomgående tillämpningen samt förklarade, att stycket för den skull ej sloge an på honom.

9. Uppläste Josephson en sonett: *Skalden*. Stycket vann bifall, ehuru »spetsen» ansågs skada detsamma, såsom han här var anbragt.

10. Beslöts, att nästa sammankomst skulle hållas Måndagen den 25 April kl. 6 e. m.

Upsala år och dag som ofvan

Ax. W. Jäderin,
Ordförande.

Granskad och gillad.

Arwid Wikström.

Uppsala; 1870, april 28.

*

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst d. 28 April 1870.

1. Upplästes och godkändes redogörelsen för föregående sammankomsten.

Valdes undertecknad till ordförande.¹

*

¹ Protokolltet är ofullständigt. Se det omedelbart följande utkastet.

Protokoll ^[28]/₄.

Strindberg, Sonetter, »Några blad ur en sonettkrans»¹, »Ulfåsa», []², formen har bundit förf. för mycket, Josef och Fahlstedt berömde det, »Vettern», bifölls! »Trollhättan» berömdes af Fahlstedt o. Josef, som dock ej ville erkänna den ss. sonett; Wikström, vackert. »Kattegatt», afberömdes.

Josef, »Natten», sonett: bifölls

Jäderin, förslag till pseudonymer uppsköts

Wikström, »Mina lifsönskningar», Josef fann klangfullt språk, i allmänhet bra, Strindberg, bra, Fahlstedt, likaledes. »Fröjd o. smärta», Josef, ganska godt intryck, Strindberg, poesi deri! Fahlstedt, ganska godt dock ej formen riktigt fylld af innehållet. »Magdalena», Fahlstedt berömde, de andra ungefär likaså. »Nattliga drömmar», Josef bravo! »Min liljas saga», Fahlstedt bravo! o Ynglinga sång, bravo.

Josefson, »Vintren», Fahlstedt anmärkte svåra formfel.

*

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst den 11 juli 1870.

Närvarande: P (Strindberg), N (Jäderin), R (Wikström) och P (Fahlstedt).

1.

Valdes N till ordförande för sammankomsten.

2.

Beslöts på hemställan af R, att de felande redogörelserna skulle till nästa sammankomst vara i förbundets bok inskrifna.

3.

Föreslogs, att utgifvandet af förbundets dikter skulle tillsvidare uppskjutas, hvilket förslag bifölls.

4.

Föredrog R en dikt: *Den ringe sångaren*. N yttrade åtskilligt ogillande öfver idéen i stycket. Han påstod, att verlden har orätt

¹ Dessa sonetter liksom även *På Nikolai ruin* ha tillkommit i samband med den resa STRINDBERG företog till Köpenhamn 1869. I *Samlade Otryckta Skrifter II* återfinnas Ulfåsa, Vettern, Kattegatt; dessutom förekomma där tvenne dikter tillhörande samma serie: *Sundet, Stegeborg*.

² Oläsligt.

om den fäller en sådan dom, öfver hvilken förf. här uttrycker sitt ogillande, emedan en person, som har ett godt hjerta men saknar snille och likväl uppträder såsom sångare icke kan beklaga sig öfver att han ej blir rätt uppskattad, då han ej förmår att låta världen känna sitt inre eller ge åt rörelserna inom sig ett motsvarande uttryck i dikten. Fann formen något missvärdad, ehuru han ansåg några verser vara mycket vackra.

∨ förfäktade äfven samma uppfattning utaf frågan och ansåg författarens omdöme om världens domslut alltför pessimistiskt i en tid, då kritiken i allmänhet går i en sundare riktning. Berömde för öfrigt utförandet.

∨ fann inkonsequens i tankarne, då förf. på ett ställe i dikten är bitter af samma anledning, som sedan likväl tillåter honom vara förnöjsam.

∩ yttrade, att förbundsbröderna helt och hållet missförstodo diktens mening. Här talades om medelmåttiga sångare, som ej gjorde anspråk på konstnärnamn, men endast sjöngo för att måhända hos några nedlägga sitt ädla säde. Dessa sångare hänades af världen, och mot denna kärlekslöshet opponerade sig författarens dikt. Verlden och kritiken borde fästa afseende vid den impuls, som drifvit sångaren — hvilket de nu för tiden nästan aldrig gjorde.

5.

Uppläste ∨ *På Sankt Nikolai ruin*¹, hvilket poëm vann allmänt erkännande af de förbundsbröder, som yttrade sig om detsamma.

6.

Beslöts, att nästa sammankomst skulle hållas måndagen den 25 i denna månad.

Stockholm som ofvan

∩

ordförande för sammankomsten.

Granskad och gillad

∨

Stockholm d. 25 Juli 1870.

¹ *På Sankt Nikolai ruin* förekommer i fyra kända versioner. Äldst är troligen den, som avtryckts av ZETTERLUND i *Stockholms Dagblad* ²⁸/₁₂ 1919 och som författats i juni 1870. Redan samma år har STRINDBERG företagit en lättare omarbetning, som nu återfinnes i *Samlade Otryckta Skrifter* II. Nästa gång förekommer dikten tryckt i *Najaden* 1874 i väsentligt nytt skick. Slutligen ingår i *Dikter* (1883) den sista versionen, som bygger på 1870 och 1874 års redaktioner.

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst den 1sta dagen af
höstmånaden 1870.

Närvarande voro: P, b, f, R och V. Sammankomsten hölls i Stockholm hos brodern b.

1° Sedan sammanträdet blifvit öppnadt af den afgående ordf. V, upplästes, granskades och gillades redogörelsen för föregående sammankomst,

2° hvarefter undertecknad valdes till ordf.

3° Förbundet uttryckte derpå sin glädje att se brodern f i sin krets, efter att på flere af de sista sammankomsterna det der måst sakna honom.

4° Ordf. uppläste nu ett litet poem benämndt *Tröst*. — f ytttrade att han betraktade stycket såsom en tillfällighetsdikt. b fann det mycket matt. V ansåg det beteckna ett steg framåt af förf., emedan denne deri visade sig fri från den »weltschmertz», som annars genomklang hans flesta poetiska alster.

5° Ordf. föredrog *I skymningen*, en dikt på orimmade ana-paester, — V ansåg att det var till skada för stycket att det ej var rimmadt. b instämde häruti, och ansåg dessutom att det religiösa elementet borde vara aflägsnadt för qvådet. Häremot talade P, f och V.

6° Derefter fick man höra en dikt af b kallad: *Förr och nu*. — Samtliga ledamöterna (förf. naturligtvis undantagen) funno den något krystad och onaturlig. Förf. anmärkte, att hans stycke borde uppfattas såsom humoristiskt. V förnekade att någon humor funnes i poemet, hvilket likväl R erkände.

7° Mot ett följande poem af b, *Afsked*, anfördes, att versen på många ställen var tung, att flera svulstiga och dunkla uttryck förekommo i detsamma samt att det på det hela taget var något onaturligt. Förbundet fann sig med anledning af denna dikt för-anledt att uppmana dess förf. att icke sjunga om något, som han ej upplefvat eller haft någon erfarenhet om.

8° Härpå uppläste ordf. det qvåde, han på högtidsdagen låtit förbundet höra nämligen *Morgonrodnad*¹, en sång ur en erotisk dikt-samling. Orsaken hvarföre det nu för andra gången föredrogs var, att förf. önskade erhålla kritik öfver det. — Poemet vann ett ut-

¹ HORATIO, *Qvåden*, s. 10.

märkt loford af ledamöterna. Endast den anmärkningen framställdes af †, att det var mindre poetiskt, att det i en strof omnämdes, det förf. »tog sin hatt». † och ‡ sökte vederlägga denna anmärkning.

9° Det sista föredraget under sammankomsten var en *Inledningssång* till en mindre lyrisk diktsamling af ‡ — R påpekade i densamma ett meterfel och några felaktigt accentuerade ord. För öfrigt berömdes sången.

10° Förbundet åtskiljdes nu, sedan man beslutat att nästa sammanträde skulle hållas i Uppsala.

Stockholm; 1870 i höstmånaden.

Enligt uppdrag:

R

Ordförande för sammankomsten.

Granskadt och gilladt

August Strindberg.

†

*

**Redogörelse för förbundet "Runa"'s sammankomst den 15de i slagtm.
1870.**

Närvarande voro †, R och †. Sammanträdet hölls i Uppsala hos R.

1° Efter sammankomstens öppnande omvaldes undertecknad till ordf.

2° *Studenten af Söderm. och Nerikes landskap, Rafaël Gustaf Ferdin. Lundgren* föreslogs af R till ledamot af förbundet och blef enhälligt invald. Ordf. tillkännagaf, att den frånvarande brodern ‡ gaf sin röst för hr. Lundgrens inväljande.

3° Derefter föreslog † *studenten af Göteborgs landskap Ernst Gustaf Nilsson* till ledamot af förbundet. Sedan ordf. förklarar, att ‡ äfven röstade för hr. Nilsson, invaldes denne enhälligt.

4° Förbundet beslöt härpå, att nästa sammankomst skulle hållas i midten af följande vecka. Sedan detta var afgjort, åtskildes ledamöterna.

Uppsala; 1870 i slagtmånaden.

Enligt uppdrag:

R

Ordf. för sammankomsten.

Granskad och gillad

E. F. †

*

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst den 23 i slagtmånaden 1870.

Närvarande: P, b, R, V, * och †. Sammankomsten hölls i Upsala hos brodern b.

Valdes P till ordförande.

Upplästes stadgarne för de sist invalde hvarpå deras namn inskrefvos. — —

R uppläste en *prolog* till en samling kärleks-qväden —

V frågte om det var vers —

b innehållet vackert — ville att R skulle vinnlägga sig om formen —

† varnade för Topelii exempel att skrifva poetisk prosa — stötte sig på Madonna —

V Kan icke kallas dithyramb

b instämmer —

V för lång —

R uppläste *natt*.

* ansåg förf. hafva hemtat ingifvelsen — på sina ställen äfven orden af Nybom — ansåg stycket vidrigt och onaturligt —

b talade om raseriet — bildhopandet o. s. v.

† trodde först att det skulle vara en parodi — påpekade att sorgen förlorar sin kraft i uttrycket genom utdragning — slutet bra —

V nämnde om bålstora fraser —

b ansåg omnämmandet af den tall mot hvilken sångaren lutar sig efter utbrottet — vara krass realism — borde vara — träd — hvarpå

R svarade att minnet om nämnda tall tydligen föresväfvat honom då han qvad —

R uppläste *Sof hjerta* — stycket vann bifall —

b kände sig tilltalad — ansåg att författaren verkligen hade erfarit slika känslor i motsatts mot de i förra qvad

V hade fordringar på att få höra mera manliga sånger af den eljest omtyckte sångaren — hvilken saknade den friskhet som man vill af en ung man — talade något litet om Weltschmerz och krystadt pjunk.

* ansåg stycket ha poetiskt värde —

† yttrades sig emot »solighet» borde vara »frid» —

- * *Ode till Julius Caesar* Berömdes allmänt —
- ‡ Ett vackert ode — og. afguderiet och pådiktandet af förtjenster —
- ‡ formen förträfflig — og. despotismens försvar —
- * ode = låfsång. historiska tvister rör oss inte —
- ‡ det för långt — Caesar tragisk —
- ‡ ville att förf. skulle qväda om Brutus i st. för Caesar — Odet bör hållas i andra person — anm: Romerska örnen breddes ut — slutet bort
- * tragik tillhör drama — (riktadt mot ‡)
- ‡ episkt — måste vara lyriskt —
- ‡ *Snödropparne*¹ —
- ‡ verklig poesi — anm: den folkliga ändelsen -e — och allt min fötter — sista visan förstör intrycket — omqvädet kunde vara sin väg eller ock stå oförändrad
- ‡ Knorrade mot ‡:s sista utlåtande
- ‡ »välförsedd port» ansåg han svagt — »förfrusen» —
- ‡ *Flickan med höstbladen*
- Mottogs med mycket bifall —
- ‡ knorrade dock mot någon löslighet i bildningen —
- ‡ *Eros*² — allmänt bifall —
- ‡ ansåg stycket vara öfver all kritik som här fördes — (riktadt mot ‡, som begagnade ett måhända olämpligt tillfälle att uttrycka sina medkänslor för de fornnordiska formerna —)
- ‡ författ: ställer sig på en alltför modern standpunkt
- ‡ ett stycke — *den 23dje i slagtmånaden 1870* —
- ‡ eternell —
- * främmande ord —
- Förbundet tog en bottenflock för Blanche och Kjellberg —
- ‡ *Blotsven I*³
- ‡ Thorer skald — fornnordisk vers. (instämdes allm.) Blotsven bör ej tala rimmadt — (allm. knorr) Ulfs skildring af []⁴ ingående alltför romantisk (knorr)

II

‡ ansåg flickans sång olämplig emedan det ej är antagligt att hon i ett ryck huru kär hon än månne vara, kunde bli skaldinna —

¹ ERNST, *Minnen från sköldren* (1869), s. 9.

² *Vitter Kalender*, s. 90.

³ Om *Blotsven* se *Tjänstekvinnans son*, I, s. 385 ff. och anmärkningar till Strindbergs *Samlade Skrifter*, 1:a delen.

⁴ Oläsligt.

† knorrade —

(Som P icke sjelf förde skrifningen under det förb. yttrade sig om hans arbete — förbisåg han detta R:s infall — och begagnar tillfället att bemöta denna R:s anmärkning — hvilken han finner djefligt pueril — för det första emedan det är ett sorgligt faktum att en hel del unga sångare just hemta sin ingifvelse och blifva om icke skalder eller skaldinnor dock poeter och poetissor — utur och på grund af den första kärlekens vaknande — för det andra emedan — hvarje språkets utsmyckning skulle vara förkastlig och onaturlig då ingen skald talade i egen person — ifall R:s påstående skulle ega full giltighet — hemställes föröfrigt till bröderna huruvida R:s yttrande anses böra stå som regel — då ingen mer än † knorrade —

P uttryckte sin förhoppning att arbetet skulle bli ännu bättre när förf. omarbetat detsamma —

R ansåg Signe »djefligt stilfull» —

Sammankomsten slöts — sedan nästa blifvit beslutet att hållas i midten af påföljande vecka —

Upsala den 4de i vintermånaden

P	R
Ordförande	Biträdande Redogörelseupprättare
	genom
	P

Granskadt och gilladt af

R

Tillägg:

På R^s uppmaning tömde förbundet en hyllningsskål för P med anledning af hans upplästa tvenne första »handlingar» af hans sorgspel — i denna skål inneslutande en hjertlig önskan att P måtte få sin *Blotsven* värdigt och godt fullbragt.

R

Granskadt och gilladt:

P

*

Redogörelse för förbundet "Runas" sammankomst 1870, 4de dagen af vintermånaden.

Närvarande voro: P, b, R, P och †. Sammanträdet hölls i Uppsala hos b.

1° Sedan redogörelsen för förra sammankomsten blifvit uppläst af \mathcal{P} , gillades densamma, efter det likväl först några tillägg dertill blifvit vidfogade och några ändringar däri vidtagna.

2° \mathfrak{b} valdes till ordförande för sammanträdet.

3° Ordf. begärde en skrifvare till sitt biträde, för att uppsätta redogörelsen. Förbundet utnämnde \mathcal{R} dertill.

4° \mathfrak{t} uppläste sitt *inträdestal*, hvilket ordföranden besvarade med några lämpliga ord.

5° \mathcal{R} föredrog qvädet *En leende*.

\mathcal{P} : yttrade, att öfverskriften borde ha varit ett namn; att prosaiska uttryck förefunnos i dikten, hvilken lika väl skulle kunna varit en tidningsnekrolog; att teckningen af den *leende* vore gjord så, att man ej fick någon klar bild af honom, att förf. visserligen gjort aktningsvärda bemödanden med afseende på formen, men dessa hade misslyckats.

\mathfrak{t} : anmärkte, att formen var för litet poetisk, för att stycket skulle kunna kallas poem; att i allmänhet qvädet var för mycket realistiskt; att hos en äkta humorist borde ej blott leendet utan äfven tåren skönjas.

\mathcal{P} : ansåg formen vårdslösad, realismen oriktig och att personen borde ha försatts i dramatiska situationer, för att stycket skulle blifva njutbart med afseende på innehållet.

\mathfrak{b} : förstod ej, hvad det var för slags leende, som spelade kring den *leendes* mun;

uppmanade förf. att ej vårdslösa formen utan i stället så mycket som möjligt »polera ytan».

\mathcal{P} och \mathfrak{b} : sade till slut sin mening vara, det qvädet var alldeles misslyckadt.

6° \mathcal{R} uppläste trenne öfversättningar af Salom. Gessners metriska dikter, nämligen *Vexelsång ur herdespelet Evander och Alcimna*, *Till Amor* samt *Morgonsång*.

\mathfrak{b} och \mathcal{P} : ansågo att öfversättaren illa valt sitt ämne.

\mathfrak{b} tyckte, att »den första dikten förhölle sig till *Höga visan* såsom diskvatten till köttsoffa».

Samtliga ledamöterna berömde sjelfva öfversättningarna såsom synnerligen goda.

7° \mathfrak{t} anförde sitt poem *Tårar*¹.

¹ ERNST, *Minnen från skollären*, s. 13.

∫ berömde den sanna lyriska stämning, som genomgick stycket.
 ∫ instämde härmed, men anmärkte, det mindre lämpliga deri, att på ett ställe i dikten det stod, att blommornas smycken voro deras föda.

∫ fann fin stämning i poemet.

8° † föredrog *Gustaf II Adolf på Lützen natten före slaget — Monolog*.¹ —

∫ frågade om det verkligen var Gustaf Adolf som talade i monologen.

† svarade härtill: ja!

∫ anmärkte, att han i stycket blott fann människan, ej konungen och härföraren; att förmycket bön skämde styckets innehåll; att med afseende på formen ett »öra» ej kunde finnas i »hjertergrunden»; att monologen öfverhufvud var för stillastående.

† invände mot ∫: att härföraren väl uppenbarade sig i slaget, men ej derutom; att här på Lützen natten före slaget var Gustaf Adolf helt och hållet människa, och såsom sådan bad han till sin Gud, helst som han inom sig kände dödsaningar.

∫ trodde monologen ej berättigad utanför ett drama, fann denna i allmänhet vacker.

∫ yttrade, att han ansåg hvarje monolog såsom naturvidrig, absolut förkastlig.

Allmänna omdömet öfver †:s dikt var godt.

9° ∫ uppläste ett poem *Till en ung flicka*.

∫: och †: funno det ganska bra.

∫: sade, att formen stundom var knagglig.

†: ansåg det något onaturligt att lyckan personligen uppenbarade sig.

10° ∫ anförde vidare ett annat qvåde *Till samma flicka*.

∫: talade mot det sjelfsväldiga i att rimma »alf» med »hvalf».

∫ och ∫: funno stycket icke alls originellt.

†: ansåg, att poemet egde stor förtjenst, men att bilderna voro något vanliga.

∫: kallade dikten: namnsdagsverser.

11° ∫ föredrog *Förr och nu* — »ett icke qvasi-humoristiskt poem» —

∫: anmärkte det egna i bilden: »lifvet är ett ogräs i andens lustgård».

¹ ERNST, *Minnen från skoldren*, s. 51.

Förf. förklarade sin mening med bilden.

ℳ: ansåg, att stycket alltför starkt påminde om Runeberg.

†: knorrade deremot.

12° †: uppläste en dikt »*Jag satt vid den gamlas sida*». —

℞ yttrade, att han trodde detta qvåde vara det bästa †: skrifvit.

Några formoegentligheter anmärktes.

Stycket berömdes allmänt.

13° ℞: reciterade *Nattliga drömmar*.

Dikten vann enhälligt utmärkt beröm.

14° ℳ: deklamerade största delen af 3dje afdelningen af sitt sorgespel *Blotsven*.

†: tyckte om slutet, ansåg för mycket »teologi» finnas i stycket.

ℳ: undrade, af hvad skäl kung Sven stannar qvar på scenen, se'n han bortskickat Torer Skald.

ℳ: svarade, att detta var för att trotsa sin dotters önskan och för att ej synas feg.

†: trodde, att en hedna-kung aldrig gick obeväpnad.

℞: prisade dialogens raskhet.

Det upplästa vann lifigt bifall.

15° Sammankomsten upplöstes härefter.

Uppsala, 1870 i vintermånaden

℞

Utnämnd skrifvare af redogörelsen.

Gillas

†

Utnämnd ordförande vid sammankomsten.

*

1870 vintern. 23.

Sammantr. öppnades.

Ordf. † helsade Linck och underrättade honom att hans förbundsbroders-namn var |.

Valdes ℞ till ordf.

Upplästes stadgarna och undertecknades af |.

*: inträdestal.

Besvarades af ordf.

|: inträdestal.

Besvaras af ordf.

R uppläste »*Epigrammer*».¹

∅ yttrade att då epis nästan enda förtjänst är []² ej en sådan daktyl borde förekomma som »hogkomst af».

| omnämnde med anledning af 6te epigr. den likheten det har med ett epigram af Goethe.

Några ledamöter ansågo att för mycket weltschmerz genomklang några af epigr.

∅: ansåg epigrammet ej kunna räknas till poesin, uppmanade förf. att vända sig från denna diktart.

∅, l, † opponerade sig deremot.

I allmänhet lofordades epigrammen.

Utspann en vidlyftig diskussion om huruvida åtskilliga diktarter borde räknas till poesien eller ej, t. ex. sonetten, epigrammet, salmen det poetiska kåseriet m. fl. Olika meningar yppades.

∅ uppmanade förf. att skriva lyrik i st. f. usla epigrammer.

†: *den 6 november 1870*, — vinterstämning i Uppsala —

| opponerade sig mot dikten såsom beskrifvande och reflekteradt.

†: *Vårdrömmar*.³

∅, † ingen helgjuten stämning.

∅: borde vara trokéer öfverallt i hvarje strof.

R berömde det omätliga svärmodet som genomandades stycket men erkände att det var något reflekterande.

∅: *Goda föresatser*.

* ansåg stycket såsom poesi i viss mån misslyckat.

∅ tyckte om det.

R ansåg att i en dröm ej en bild kunde tänkas.

*: *Till fogeln i skyn*.

R fin lyrik. Alla instämde.

På ∅^e uppmaning drack förbundet en hyllningsskål för författaren.

*: *Aftonens frid*.

| ansåg att något teatraliskt låge i uttrycket »drömmande jag står».

Allmänt bifall.

¹ HORATIO, *Qväden*, s. 30.

² Oläsligt.

³ ERNST, *Minnen från skolåren*, s. 15.

|: *Elegi.*

†: en udde kan näppeligen kallas högtidlig.

Berömdes.

|: *Elegi.*

† formen fulländad.

Berömdes.

Sammankomsten upplöstes.

*

1°) Brodern | uppläste ett företal eller en Inledning till en samling sonetter Variationer öfver kärleksthemat i den lättare genren

† ansåg det hela såsom företal alldeles för långt —

| anmärkte att det hela blott begärde att få anses såsom ett riktigt skoj inledande ett ännu värre.

℞ anmärkte uttrycket »ligga öfver» såsom mindre väl valdt och opassande —

℥ skänkte sin beundran åt formen, ansåg dock stycket lida af en ej så liten orimlighet.

℞ ansåg det ständiga begagnandet af adjectivet *efter* subst. såsom mindre lämpligt.

| förklarade det hela såsom ett hån uppkommet på en kall vinternorgon, då man fryser — ett hån, som oskuldens öga, tillhörande en pensionsflicka, triumferar öfver. poesien ett naturbarn, derföre vågade | skriva det — ett causerie, derföre frihet i rim — en flanering i krokarna.

Allmänna omdömet: Att skalkaktigheten fått i poemet ett ganska träffande uttryck.

2°) † uppläste en liten berättelse »Bakelsegumman» — född i Wisby — tryckt i Min. Alm. för 1871 —

℞ ansåg stycket ha många förtjenster — dialogen bra — några ställen puerila

† ansåg stycket vara ett utmärkt godt alster af ffs penna.

| ansåg isynnerhet sednaste delen — gummans död — utmärkt —

℥ ansåg grefven i berättelsen alltför allmänt anlagd — dussin-grefve —

† anmärkte särskildt såsom ett originelt drag gummans begäran att hennes likkista skulle förfärdigas af hennes gamla bakelsestånd.

| anmärkte särskildt gossens fråga: »Är det slut nu farbror?» —
3_e) † uppläste poemet »I Mörkeklef».¹

‖ ansåg »seglet dör» ej lyckadt — likaså »källan silar» —

| anmärkte till svar, att det, som försvinner för åskådaren, kan sägas »dö» —

‡ anmärkte att landsk.skildringen var för allmän — hvilket landskap som heldst — stämningen ej nog lokal.

† svarade att utsigten från stallet vore alltför inskränkt för att den skulle kunna få namn af ett landskap

| stämningen hör till författaren ej till landskapet — han vill ej säga »så ser Kinnekulle ut» utan »så drömde jag på Kinnekulle».

4_e) † uppläste äfven poemet »Aftonstämning» Det ringer i Husaby»² — Allmänna omdömet: bättre än det förra.

5_e) † uppläste slutligen poemet »Den slumrande fåglen».

‖ »löser den fångne fåglens tömmar» — ej vackert

‡ ansåg att någon tillämpning på författaren sjelf ej varit nödvändig —

| detsamma —

6_e) Sexa intogs på gillet — hvarefter sammankomsten upplöstes och förbundets verksamhet för året afslutades.

Upsala Julmånaden den ?

1870 — å förbundets vägnar

†

Obs protokollsföraren heter

†

*

Runans smträde den 2^{dra} Febr. 1871.

1. Till ordf. för smkomsten utsågs undert.
2. ‡ tillkännagaf att den frånvarande brodern † i bref till honom bringat förbundet sin helsning.
3. ‖ anmälde med anl. häraf att † hos förbundet anhållit derom, att förbundet skulle på ett eller annat sätt gifva honom något meddelande af sina förhandlingar. På ‖:s förslag beslöts till följd häraf, att den för hvarje smträde utvalde ordf. skulle om hvad dervid förefallit i bref underrätta brodern †.

¹ *Vitter Kalender*, s. 20.

² *Vitter Kalender*, s. 27.

4. * *föredrog: Sångarns hämd* efter Uhland.

anm.

P originalet bör förevisas: förföll

R att st. ss. öfversättn. borde gillas: antogs

† berömde formens mjukhet.

5. P *föredr. Den Fridlöse*¹, dramatiserad digt, scenen Island.

Detta stycke gjorde på förb. medlemmar särdeles gynsamt intryck och på förslag af R beslöt förbundet författaren till ära enligt häfdvunnen sed dricka honom till i samfäld skål.

anm.

† erkände stycket dramatiskt lif och många skönheter, men ogillade det myckna hopandet af bilder, ish. i början. Tackade förf. för hans korta repliker.

† och * tilltrorde sig icke omedelbart kunna kritisera ett stycke sådant som detta. Begge uttryckte sin åsigt att författaren gjort märkbara framsteg.

R berömde likaså stycket, ansåg blott att »Torfin» var ngt dunkelt tecknad.

† deremot ansåg att detta alls icke var fallet.

| bad förb. ish. beakta den fina lokalfärgen. Hvad recensionen betr. ansåg han att stycket om möjligt borde utlemnas till genomläsande. Häri instämde R. Detta lät sig dock ej göra i anl. af författarens bortresa.

6. † *föredrog åtskilliga »Blandade sånger».*

Neml.

a) »*Estetik*»

anm.

* trodde sig efter åtskilligt funderande begripa andemeningen, ansåg dock att den tanke, som låg till grund för benämningen vore något dunkel.

P: ehuru namnet visserligen vore för mängden onjutbart, fick stycket dock just härigenom en viss lyftning; ansåg dock att styckets plan kunde förändras i en viss riktning, framst. ett förslag härtill, hvilket † dock icke var benägen att antaga ss. enligt hans åsigt grundat på missförstånd af den egentliga afsigten med st.

| kallade stycket en liten nätt genrebild.

¹ *Den fredlöse*, som skrevs i början av år 1871, inlämnades på våren till Kungliga Teatern, men omarbetades något, innan det uppfördes i oktober samma år.

Styckets förtjenster erkändes likaså af R och V, som dock icke ville tillerkänna det namnet Estetik.

b) þ föredrog härefter några små visor *Till Henne*. Af dessa fem små erotiska dikter tillerkändes i synnerhet odeladt bifall åt det första och det fjärde af de upplästa styckena.

anm.

† framst. anmärkn. mot uttrycken »dum» och »nacke», hvilka förekommo i dessa digter, trodde att man bör akta sig om möjligt för alltför vulgära uttr. i poësi.

R anm. med anl. häraf, att s. k. »fula» och vulgära ord ej alltid i poësi äro oberättigade. Mycket beror på, i hvilken sammanställning de förekomma.

Hvad nu särskilt beträffar de olika styckena gjordes anmärkn. af

* och † mot formen i det andra af de upplästa styckena.

af V mot det sista poemet, att avslutningen häri vore alltför otydlig och ej fullt naturlig.

R opponerade sig mot denna anm.

† anm. med anl. af de i detta stycke förekommande uttrycken perlor, rosor och diamanter, att rosor ej väl harmonierade med perlor och diamanter.

7) † föredrog

a) *Kinekulle*¹, romans. Mottogs med mycket bifall.

R och þ berömde det vackra versslaget.

þ anm. i afs. på formen för öfr. att Lidköping förekom honom något trivialt midt upp i himmelriket.

|: fästade uppm. på svårigheten att skildra en sjöresa poetiskt, ansåg att förf. lyckats. I afseende på den formella behandl. anm. | uttr. »månljusa» och »högekullens ås» olämpliga.

b) vidare föredrog †

I Kiosken

och

c) *Syrsans visa*².

Begge dessa stycken isynnerhet det sistnämnda, vackra poemet mottogos, man skulle kunna säga, med jubel af samtl. medlemmar i förbundet.

På förslag af R drack förbundet broder † till.

8) | föredrog slutligen

¹ *Vitter Kalender*, s. 18.

² *Vitter Kalender*, s. 34.

Orangeriet, allegori.

R sade sig icke fullt fattat styckets andemening, föreslog att stycket borde utlemnas till genomläsn., hvilket äfven af förbundet beslöts.

Smkomsten upplöstes

In fidem

*

²⁸/₂ 71

22 smkster.

Förbundets hyllningsskål:

Ʒ för »Hermione»

» »Blotsven»

» »Den fredlöse»

R för »Mary»

* för »Till fogeln i skyn»

† för »Syrans visa»

*

Redogörelse för förbundet "Runas" sammankomst den 7de i slagtmånaden 1871

Sammanträdet hölls i Uppsala hos brodern R.

Närvarande voro: †, R, Ʒ, *, † och |.

R öppnade sammankomsten och blef vald till ordförande.

Ordföranden: några ord om förb^s närvarande tillstånd, om intresse-slöhet inom detsamma, bad medl. yttra sig om förb^s verksamh. borde fortvara, hvila eller förklaras afslutad. sinande skaldeådra.

| anförde 2^{ne} skäl för slappheten, hvaribland nya ledamöters inval, brödernas trägnare studier.

† bad förbet pröfva noga innan det beslöte sig, kunde ej bifalla ordförands skäl och trodde, att |^s skäl om nya led.^s inval ej var något skäl, enär en nödig samverkan emellan borde och kunde tid fattades — detta var ett viktigt skäl och det hufvudsakligaste.

| knorrade mot att tiden kunde hindra, ansåg att poesien såsom samband vore ganska vanskligt, emedan hvars och ens poetiska utveckling troligen blefve mer eller mindre väsentligt olika; trodde, att estetiska diskussioner var att sätta främst bland förb.^s sysselsättningar, men om någon ville läsa ett skaldestycke skulle detta mottagas med tacksamhet.

* oppon. mot det skäl att förb.^s slöhet under en föregående termin vore anledning att upplösa det; ville att förb. nu samladt skulle med nya krafter verka; ville ej rösta för förb.^s upplösning — aldrig och åtminstone ej nu. (varmt föredrag)

† yttrade sig mot upplösning eller hvila; ville att bröderna skulle göra allt för att fortfara.

R mot upplösning

∨ mot upplösning

Enhälligt beslut om förb.^s fortfarande

R föreslog beständig redogörare

‡ att protokollen mycket skulle inskränkas

Förb. beslöt att redogörelserna förkortas.

» » att Jäderin uppmanas att bli redogörare — i annat fall W—m.

» » att förb. skulle sammanträda hvarannan torsdag kl. 7. Om några led. ej hade tid denna dag skulle efter anmälan hos föreg. smkst ordf. ega rättighet att efter led.^s hörande utsätta en annan smkst dag i samma vecka

Nästa smkst utsattes torsdagen den 19de kl. 7 hos ∨

R ett namnlöst qvåde — »Han slet sig varsamt»¹

R »Älskogstankar»

» »Hasslidalen»

» Visa²

* *Lilla blomman*

» *Ljufva minne!*

† På stranden

» Gossen på grafven (obs »ljusa hästar»!)

*

Redogörelse för förbundet Runas sammankomst den 19 i slagtmånaden 1871,

då närvarande voro följande förbundsbröder: Strindberg, Jäderin, Vikström, Fahlstedt, Nilsson och Linck samt Josephson under senare delen af sammankomsten.

1. Sedan Vikström tillkännagifvit, att han ej hunnit skriva någon redogörelse för förra sammankomsten, valdes undertecknad till ordförande.

¹ Jfr HORATIO, *Qväden*, s. 27; A. VIKSTRÖM, *Dikter*, s. 44.

² *Vitter Kalender*, s. 44.

2. *Linck* föredrog en sonettcykel, öfver hvilken ledamöterna yttrade sina omdömen. *Josephson* begärde, att den skulle få hvila på bordet till nästa gång.

3. *Samma förf.* föredrog ett stycke ur ett större arbete, hvilket utdrag af några granskare tillvann sig lofordet »genompoetiskt».

4. *Vikström* föreläste: »Herr Åke och Stolts Ellen. Berättelse i åtta romanser. Studie i folkvisans art.»¹ I anledning af detta stycke uppstod ett längre meningsbyte angående det berättigade i en slik härmning.

5. *Josephson* uppläste två poem: »För ljuset», sonett, samt ett annat utan titel.

6. *Nilsson* föredrog »Starkotters envig».

7. Sedan *Josephson* anmält, att han ur förbundet utträdde, anhöll undertecknad, som vid förra sammankomsten blifvit nämnd till förbundets ständige redogörare, att blifva från detta uppdrag befriad, hvilken begäran bifölls, och valdes derefter *Vikström* till ständig redogörare med uppdrag att tillika tillsvidare föra ordet vid sammankomsterna.

Gilladt

Upsala den 19 i slagtmånaden 1871.

1871 vintern. 3.

Ax. W. Jäderin.

Arvid Vikström.

Redogörelse för förbundet "Runas" sammanträde den 3^{dje} i vintern. 1871.

Sammanträdet hos R.

Närvarande: P, N, I, R, V, T och L.

§ 1. Sedan smträäd. öppats, N^s redogörelse gillades.

§ 2. Ordf.^s förslag till stadgar.

§ 3. Jäderin uppläste *Strindbergs* betänkande om förbundets närvarande tillstånd och förslag att genom nya ledamöters inval stärka förbundets verksamhetskraft.

Meningsutbyte om stadgeförslaget.

(Afslaget. Antaget.)

(§ 4. Alla bestämda stadgar afskaffades.

§ 5. Beslut om att för inval behöfves erhålligt jakande.

§ 6. K. J. Warburg, göteb. föreslagen till ledamot — nej! —)

¹ HORATIO, *Herr Åke och stolts Ellen* (1871).

Ordf. — Jæderin enhälligt vald. Afsäges.

Ordf. Fahlstedt.

Warburg invald.

Linck, Ophelia, maskeradskämt.

Omdömen om Lincks poesi.

Jæderin utträdt.

Strindberg »

Fahlstedt »

Larsson »

Nilsson »

Vikström ordf.

Warburg betraktas såsom icke invald.

Förbundets verksamhet hvilat till dess förbundet, (d. v. s. led. Vikström, Lundgren och Linck) kommer fulltaligt tillsammans.

Dato som ofvan

Arvid Vikström,

förbundet »Runa»s ständige ordf.

Stadgar för förbundet »Runa».

1 §. »Runa» vare ett förbund för språkren vitterlek och ege till ändamål att genom öfverläggningar om skönhetslära och konst utbilda sina medlemmars smak och omdömesförmåga samt att medelst oväldig granskning af förbundsbrödernas vittra alster uppodla deras författareanlag.

2 §. Förbundet utser bland sina medlemmar en ständig ordförande, hvilken åligger att i förbundet föra ordet, att upprätta redogörelse om hvad under sammanträdena förefaller och att hos sig förvara förbundets handlingar.

3 §. Om vid val till ordförande flere erhålla lika många röster, afgöre dessa genom inbördes lottning om företrädet.

4 §. Förbundet samlas till sammanträde på kallelse af ordföranden så ofta det sjelf eller denne finner lämpligt.

5 §. Uppstå stridiga tankar vid de måls pröfning som angå förbundets angelägenheter, afgöres det genom omröstning. Blifver rösternas antal på begge sidor lika, bestämme ordförandens röst beslutet.

6 §. Förbundsbrödernas antal vare högst sexton.

7 §. Vid sammanträde ege hvar och en förbundsbroder rätt att till nya medlemmar föreslå män, lämpliga för förbundets syften.

För att i förbundet upptagas, fordras de vid omröstningen närvarande brödernas enhälliga bifall.

8 §. Förbundsbroder antage namn efter en bokstaf i runoföljden, hvar och en i den ordning han i förbundet inträder.

9 §. Nyvald medlem tage säte i förbundet genom ett inträdes tal, helst i bunden form.

10 §. Vid sammanträde erlägge hvarje medlem en lämplig afgift, som användes till förplägning för tillfället.

11 §. Profvar förbundet att någon medlem genom utmärkt nit eller framstående egenskaper gjort sig väl förtjänt om detsamma, egnas åt denne förbundsbroder en välgångsskål manngrannt drucken ur fyllda bägare.

12 §. Tillägg till eller ändring af dessa stadgar kan endast ske genom de vid beslutet närvarande brödernas enhälliga bifall.

1.) Ett obestämdt antal personer sammankommer till ett förbund »Runan», för gemensam sysselsättning med ädlare, helst ästhetiska värf.

2) Till upptagande af nya medlemmar fordras enhälligt bifall.

3) Hvarannan vecka samlas förbundets medlemmar så många som komma tillsammans; och enär inga stadgar vidare gifves, kan ingen fråga bli om en minoritets undertryckande af majoritetens beslut.

Obs! 4) Förbundet litar på sina medlemmars lifaktighet och constituerar sin förhoppning om tillvaro, äfven om flera medlemmar från förbundet utträdt.

*

**Redogörelse för förbundet Runa's sammankomst 1871, den 15^{de}
i vintermånaden.**

Med anledning af vidfogade skrifvelse från brodern * sammankommo undertecknade och fattade följande beslut:

1° att förbundet skulle upplösas
och 2° att dess »ark» och handlingar skulle såsom gåfva öfverlemnas till förbundets ständige ordförande, A. Vikström.

Såsom skäl för det första beslutet anfördes,
att sedan de flesta bröderna utträdt förbundets verksamhet ej,
utan att upptaga nya medlemmar, kunde fortvara,
att förbundet ej fann skäl eller utväg att rekrytera sig
och att förbundet borde kunna anse sin mission vara fylld sedan
det verkat det goda, som dess medlemmar lifligt erkänt.

Det andra beslutet härledde sig från tanken,
att förbundets handlingar ej borde skiljas åt utan, förvarade
hos en enda, vara tillgängliga för »Runa»s forna medlemmar, och
från erkänslan, förbundet ville bevisa brodern R för hans förtjenster
om »Runa».

Efter att ha tömt en festpokal för förbundets minnen och för
hoppet om att de forna förbundsbröderna i lifvet skulle verka vidare
på den bana, »Runa» utvisat, bestämdes att förbundets upplösande
skulle betraktas såsom skedd allt från den stund, brodern * genom
sitt namn undertecknande godkänt denna redogörelse.

Uppsala; ofvanskrifne dag.

Arvid Vikström,

Joseph Linck.

R

|

förbundets ordförande.

Undertecknad medlem af förbundet »Runa» gifver sitt bifall
till, att förbundet må upplösas och att dess »ark» och handlingar
må såsom gåfva öfverlätas till förbundets ständige ordförande, Arvid
Wikström.

Stockholm d. 9 Nov. 1871

Rafaël Lundgren, *

Som undertecknad numera hyser den tanken, att förbundet
»Runa» både »har skäl och utväg att invälja nya ledamöter», och
som förbundets »mission ej ännu kan anses vara fylld», enär det
försports, att åtskilliga af de utträdde ledamöterna genom bildandet
af ett nytt sällskap med hufvudsakligen samma syfte som »Runa»
ansett sig på annan väg kunna och böra fullfölja detta förbunds
uppgift, och då härvid af skäl, som i mina ögon måste synas omoti-
verade, icke *alla* de forna förbundsbröderna anmodats att med-
verka — kan jag ej annat än nu återtaga mitt yttrande i den skrif-
velse, som bifogas föreg. redogörelse och protestera mot beslutet
om »Runas» upphörande. Jag måste förklara min pligt vara att ej
med mitt namn underteckna den handling, som stadfäster »Runas»

upplösning och bortskänkandet af dess »ark» och handlingar. Jag begagnar tillfället att uttrycka min innersta önskan att ännu en gång förbundet »Runas» qvarvarande medlemmar måtte samlas för att medelst gemensamma ansträngningar fortsätta den bana, som väl ingen ännu kan anse vara fullbordad.

Upsala den ¹⁰/₃ 1872.

Rafaël Lundgren,

*
